

TALÁLT VERSEK

Kabai Lóránt

(1977 – 2022)

VÖRÖSELTOLÓDÁS

elrémülök, mert ha őszinte vagy, a fiatalok izgalmasabbak.
így elment volna az idő?
hát hol vagyok, hová lettem?
van ugye az „aktuális”, az „éjszakai” és a „szaxofonos”;
talán irigylésre méltóan fiatalok, majdnem gyerekek.
kíváncsiak, meg persze valamennyire gyávák is,
vagy épp te gyávulsz el.
(nem biztos, hogy értem ezt.)
szánalmas lassúsággal fogok csak fel nyilvánvalóságokat,
most látom be, hová, miért tűntél kissé el az őszelön.
kinyitok egy üveg bort, velencei félédes vörös, ismered.
próbálok a göncölt, amelyről akkor írtál, messziről,
s én itt néztem, veled egyidejűleg,
nem úgy látni, hogy közben ott valaki
természetesen „nagyon jelen volt”.
ezt nem bírom jobban magyarázni.
mafla akarnok, lenullázott senki –
mindent tudni akarok.
az aktuális kosarat dob
(az éjszakai és a szaxofonos most nem aktuális),
hegedűk első hangjairól beszél –
azért túlzás lenne, hogy még meg is kedveljem.
meddig fajult vajon, aztán merre tovább?
meddig mentél, mennél el?
miféle nevet adtál neki?
milyen volt először?
és később a miniszoknyád milyen?
fogy a borom, úgy megkínálnálak

(te esetleg cigit sodornál);
hibában feszül meg ez a szeretet,
elnézem, milyen korán s gyorsan sötétedik.
a tükörben mintha futna egy lány. mintha bírná szusszal.
fiatal fiúk a spájzban;
csak most halványabbak a csillagok.

16

... / ... / ... / ... / ... //
... / ... / ... / ... / ... /
azt hiszem, / nagyon összementem.

delejes rövidzárlat. kataton vakuvillanások. rozsdás
pszeudoszféra. érdektelen nyomfosszília. multitemporális
együttélés. antedatált bánat. semmi „egymás ellen sírni”. *kedves
gyermeknek sok neve van, félégeti majd a hidat, ha odaért; öles
léptek terv szerint.* semmi „részvételi kölcsönhatás”. lehetséges
múltkísérletek. renegát órák, percek. koprolit. felcserélhető
korrespondenciák. nevetséges vágypermutáció. meghaladott,
színtiszta szimmetriasértés. *sosem voltak felesleges mondataim,
kékbálna.*

TRANSZ

nem tudok többet mondani, mint amit mondani tudok.
az érvek kifejtettségének mértékét
vagy esetleges hiányát fel lehet róni
bármely válasszal kapcsolatban,
de talán mégis csak kevésbé azon válaszok esetében,
melyek indulatos, túlzó és ocsmány vagdalkozásokra
reagálnak higgadtan, voltaképp empátiával
— és szükségszerűen röviden.

de ezekben a vagdalkozásokban ugyanakkor
nem kevés rágalom és mocskolódás is van,
holmi szóbeszédre mint „biztos forrásra” alapozva;
de álljon meg végre a díszmenet,
most már bizony tényeket akarok hallani,
ez itt, kérem, nem a *cicavízió*,
de sem ünnepi szartartás — vért akarok látni!

a rosszindulat kántál köröttem szüntelen,
mint ördög fasza mindenszentekkor;
aki vádol, megelégszik a légbőlkapott lózunggal,
milyen kibaszott egy meló,
ha nem védekezem, igazolom bűnösségem,
ha mégis, annál inkább
— az ártatlanság félelme.

és közben lassan lépked,
majd bekopogtat ajtómon a migrén,
régim komám, röhög és hátba ver:
erőt, egészséget, bajtárs!

VÁRHATATLAN HALÁLHÍRREL üt ki közletről
egy túlpihent reggel, az épp puhagyolcs-pozsonyban.
megkapaszkodva káromkodom magamban (itt alig
is értené bárki). nem is oly régen gondoltam ilyen
csúnyákat. kényszer és kötelezettség: beülök egy
autóba. senki nem tud semmit. vöröskő vára; neki
tetszett volna. nekem most semmi sem. a kocsmában
a bejáratüveg elé ülök, kifelé nézek csupán,
a vakító fénybe. hogy utána ne lássak semmit.
valószínűtlenül üres az ég. „nemigen van isten.”